

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

פוד אצוי קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

חרושי נדה להרמב"ן ויל פרק בנות כותים

דמיחם לה אם היה רגילה מס' לט' דהיינו ימי זוב מביעי' למיחם ולא
 תחת ליום ט' וקודם ראיה טמא תראה וחיט יודע היכי חייבין למיפסטי
 כח מילתא מדמחלו' התם לר' פנחס נמי רחמי' עשרין ותרין קמיי' לתת' בימי
 גדה הוא ורחמי' עשרין וז' דהיינו בימי נדה כוונת' . ולהאי פירושא
 אמאי לא תיחוש להו ככל זמן טיבא לה ואתה כיון שהוקבע הוסי' כרחמי'
 בזמן נדה . אלא חפשי' לפרש תקבע לח קבעה מיחם מהו דמיחוש לה אם
 היה לה וסמ' כין קבוע בין שליכו קבוע בימים הראויים לוסת ואירע לה
 אופו היוס בימי זיבה מהו שחוש טמא בימים הללו תראה ולא תשתם או
 דלמא כספי' שליכה קובעת וסמ' כיון . א"כ אינה חוששת לוסת הראשון
 שלה בימי י"א והא מילתא מיפסטיא כהדיה מדמחול' לפירושיה דרב פפא
 ונעטין גמ' ודאי מסתברא דליה הלכתא כרב פפא אלא כרב הונא בר'
 דר' יבנאי ואיברו כיון דלידחיא לראיה דרב פפא מדמחול' ודאי מיפסל
 פליג עלי' ואינין דוסתות דרבנא דג' דלא חפשי' ל' לרב הונא לקולא חזן
 לקול' קייסו כה וזע"ג דאחר רב פפא כנתי' האשה דלק' דחיישא . ר' פפא
 לא מתייבן כה דלחיה מדמחול' אמר והא חידתי . אבל הרב ר' אברהם
 פר דר' ל' פסק בספרו כר' פפא וזק' חזו עלי' כסמוך וכ"ס מחבר
 שכתבו שאין הכי'ס יודעת פתחי' נדה ככל רחמי' סתן רוחות חושטין לה
 ככל זמן שהיא כחור' נדה הן :

דפלטע"ב גרסת' רס"ו ל' . א"ל רב פפא אלא הא דאח'
 ר"ל וכו' אלא מרי'ס ירחא מניבן כלומר
 מדקרי ליה לפסע"ג כחור' ימי נדה לפי חשבון הראוי מניבן . וק"ל והא
 ר' פפא נופיה נמי אית ליה נדה ופתחה זכ"ל מניבן ולא לני' חשבון הראוי
 ועוד דלמא מסוס מרי' יומי קמח דקביעי' בימי נדה קרי ליה הכי
 ואפשר דהכי קאמר ליה והא הכא דתעשרין וחמשה לרי'ס ירחא קמיי'תא

סליק פרק בנות כותים

פרק יוצא דופן

דף ס"א ורבי שמעון הוא חלם לר' זלדה לא בעין
 שהוריעה אמו טמאה לידה .
 וא"ל לרבנן נמי מביעי' להו להכי כיון דלייבא אמרי' הבית טמא וליה לכו
 כיומין הולך עד שלא יבא כדליתא בס' המשנה שמיטת דאמו טמאה לידה
 זה כתב רס"ו ל' . וק"ל נמי דליה להו בחפלת שליח כיומין הולך
 איבא דחויבן ודאי דמימון מנא להו דאמו טמאה לידה ואפשר דל' פ'
 דאית ליה ביטול' ברוב לענין טומא' אגטריך קרא לענין לידה חלם לרבנן
 לית לפו ביטול' ככה"ג . ואיבא למימר נמי לרבנן ממילא ש"מ דא"כ
 לימא קרא כי תבעל . ולידה מלי' כי תוריע דאפילו לא ילדה אלא בעין
 שהוריעה טמאה לידה : כ"ט גמ' לידה מכבוד . פי' דאי לאו
 ג"ס כיון שחתיכה ויחל דופן ככלל לידה גבי אדם א"ל למטבו מני' וילך
 ונתיב כר"ג ג"ס לידה לידה והא דאמרינן שכן אמו ממלו' לא דריא ג"ס
 אלא מסתברא לידה לידה דלדגם גמ' כן מסוס דדמי' תמי' הוא דכא
 כתיב אמו והכא כתיב אמו והא דאמרינן לקמן חאמו אמו נפקא לחו דוק'
 לא חדא מטעמיה דג"ס נקט : זאת תורת העולה היא העולה הרי
 חלו ג' מעוטין פרט לכשתה בגליה וכו' . פי' ל' יהודה כיון דמתעט'
 הני אט' פ' ספסולן בקדש ומכשר הן והול' ושארא פדבעין למית' כריכי
 מעטא לכל חד וחד חלם לר' שמתען כיון דקרא' א' מרבה וקרא' ממעט'
 הריבוי ריבה הכל והמיוט מעט הכל . וז"ל כאן פסיכולו בקדש כאן
 שאין פיסולו בקדש . והא דאמרינן הרי אלו מיעוטין ולא אמרינן אין
 מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות מסוס דכיון דכל א' ממעט את שלו' אין
 כאן מיעוט אחר מיעוט שאין מיעוט אחר מיעוט לרבו' לא כשהן ממעטין
 דבר אחד כגון שאמרו עשרה כהנים כותבים בפרשה כהן ולא ישראל ואין
 מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות אבל כאן כל מיעוט הוא לריך למעט את
 שלו' וכיוצא בזה כב"ק שור שור ז' פעמים להולי' שור האשה ושור
 יתומין ושור האפורוסין וכו' ולא היו מיעוט אחר מיעוט והכי תלתא
 מיעוטי נמי ממעטי' הכי תלתא פסולי' כדפרושי' . אבל במסכת ארוות
 מנאמי' כפ' ראשון בירושלמי גבי נפש כי תחטא אחת תחטא בטמאה הרי
 אלו מיעוטין דמקשי' בכל אחר את אחרת מיעוט אחר מיעוט לרבו' וכאן
 את אחרת מיעוט אחר מיעוט למעט א"ר תמא גביה היא דכתיב מיעוט
 אחר מיעוט לאחר מיעוט . ולדעת זו היא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא
 ישראל מפני שכולן כריבין לכבוד לומר דעשרה בעינן . אבל בשאר דוכתינן
 ג' מיעוטין או יותר כדרשין הן פולן למיעוט כחשמען ולא כאחרת מדהו
 בתורה אלא כשי' מיעוטין מיעוט אחר מיעוט מ"מ כל הנך פסולי' דמבש'
 ר' שמתען מודה כה' ר' יהודה וטעמא מפרש כהמ' זכתי' (ר' פ' מ'פני

דף ס"ב ור' אבהו דאמרינן חד בכהת קדשים . פי' דאע"ג
 דהאי חזת לא מיתר ביוכל דופן שאם עלה
 ורד מיהו אין בחשתע תורת העולה לרבות כל העולין לגמרי כיון שחקרא
 א' מרפה ומקרא' אח' ממעט' וא"ל לעמתי' המיעוט ככהת חולין דכוליה
 מעמא נפקי אפילו לענין שאם עלו ורדו ילכך ע"כ מוקמינן מיעוטא
 בכהת קדשים וכיון דקוליס' הם יבואו כולם וכל שהו פסול בכהת
 חולין מיעט בכהת קדשים לפסול ולומר שאפילו אם עלה ירד דמיעוטא
 הכי חשתע שאם עלו נמי ורדו :

דף ס"ג דאמרינן מקור קמיו טמא . לא דמקור כגניעה
 דריב' ממעט' דס' דהא כיה חשתי'ס הוא ודס גופה
 אינו לא אוכל ולא חשקה אלא גורת הכתוב טמואה כנראת פס' מתחלה
 וכל שכבר כו טמא הוא ומתעט' בימי'תיו' טומאת ערב כמסרה . כדס
 הגדה דמקומו הוא נפשה דס' הגדה . וס' ג' מוכח בס' בתרא דמכילתין
 דקאמרינן

חרושי נרה להרמב"ן ז"ל פרק יוצא דופן פט

דקאמרינן באשה שמתה וילגה ממנה דם כמשהו מטמא מטמא כהם מסו' דמקור מקומו טמא ולא מטמא ליה נגיעה דמת : והוא דאמרינן ואלו ר' יוחנן לטעמיה שאמר מטמא רשב"א וכו' . אף ע"ג דר"י לא מוסיף רשב"א נמי אמרה ור"ל נמי לר"ש הוא מודה דאשה טהורה היא ממש דנסיב ליה קרא מפורש קאמרינן הכי לימא דאין אשה טהורה קרא מפורש הוא ובאי דם עמלו טמא פליגי מר גמר לרם מאשה ומר לא גמר : דוא דאקסי' לר' משעון פולטת תיפוק לי דשא שמשה . ה"ק למה לי טומאה פולטת בחוף הוא שמשה וטומאה אפילו בפנים . וחלו לרבנן ו"ל שלא הגריכה הטורה טבילת משמשת לה מפני פליטתה שאלו מפני שמוס' טהורה היא דהא מנע הוא ואתו תקום בית הסתרים הוא למגע אבל כשהיא חוזרת ופולטת עשאה הכתוב כרואה מדכתוב יהיה והוא גלי אורחיו צמים דמשום פליטה הוא דטמאים אלא לר"ש קשיא . ומאמרינן בטבלה לשמושה . ואקשינן למה מירא דמשמשת בטומאת ערב סגי לה ולהכי טבלה והאמרת דבא וכו' אע"ג דרבא מטמא פליטת קאמר ואפשר לך לומר שבה בא ר"ש ללמד שאינה טומאה עד שהיא טומאה לחון . חזן הכי קאמרינן כיון דא"ל שלא פלגוט טומאה לחון היכי משכחת לה לטהרה לר' שמעון דקאמר אינה מטמאה עד שתלא טומאה לחון . והך קשיא לרבנן נמי היא לא כיון דאיירי בדר"ש מפרש ואולי בהכי אמרדרי' כשהטבילה במטה בלומר וטהרה לשמושה וא"כ פליטה טומאה לבית חורוהו ולא יבא לחון שלא הלכה ולא בתפס' ואקשינן מכלל וכו' ובי תימא דלימא אשתייר ומספיק' אשתייר לה בטומא' אי הכי חיישינן שמה כשתי' מביעי ליה אלא ודאי מדלא קאמר הכי ש"מ דכל היכא דחולא כדערא מותרת בתרומה דוחאי שדתייה לכוליה ודרבא כשלא הלכה הוא דקאמר והתם לא היה גרף למימר חיישינן אלא א"ל הוא . אלא לרבא נמי כשהטבילה במטה ורבא אקרא קאי ופריש דכי כתיב עד הערב לאו במהלכת ולאו במכבדת את ה' דא"כ תיפוק לי משום נגיעת חוף אלא בשוכבת על מטתה ואינה מתהפכת אלא מתהפכת כל ג' ימים נמי אסור' ולאו מגורת הכתוב דמשמשת אלא משום פליטה וי"מ דפליטה במהלכת חיישינן שמה כשתייר ומביעי ליה לאו למימרא דלא חיישינן אלא לומר דרבא לא כבי האי גוונא מירי . ולאו מילתא היא דא"כ ליטמועינן רבא דעדיפא' ולימא כי כתיב קרא בשאינה מתהפכת אלא במהלכת אפילו מהלכת כל ג' ימים אסורה לאכול בתרומה שמה פלוט . ועוד אי משום חששא דשיר' לא חוקי קרא במהלכת לוקמיה משמשת במכבדת שיהי טהורה משיר' לגמרי אלא הקרא לא מתוקם בהך גוונא משום דאיכא נגיעת חוף בפליטה כדפי' רש"י ז"ל : והוא דתנן במסכת מקואות האש שמתה את ביתה ירדה וטבלה ולא כבדה את ה' כאלא טבלה תפטר בשלא הלכה ואע"כ אם כבדה את ה' ביתה מותר' דוחאי נפק כוליה . א"כ כשהלכה דפולטתו בבית החיטון וכותלי בית הרחם העמידוהו ונ"ל לריבה כבוד לטהרות משום נגיעת דשכבת זרע אלא למה ליה דין פולטת לראיה ולטמא בפנים אלא ראשון דמנע שכבת זרע הוי :

בן קדור ז"ל בשאל בהוראה זו ואמר שלא אמרו פולטת סותרת אלא בפני תרומה וקדשים ולענין טהרות אבל לבעלה אינה סותרת שהרי אמרו דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר . וכדתיבא מה גורם לו וזכרתי לפיכך סותר ז' מה גורם לו קרוי יוס' א' לפיכך סותר יוס' א' ואפילו קושי אינו סותר ביבשה מפני שאינו גורם עכשיו כל סכן פולטת שאינה גורמת טומאה לבעלה שאינה סותרת לעולם ועולה . ומלאתי בתום שהוכרתי ביניהם סברא זו ודחוה בשתי ידים ולא קבלו אותה כלל . והרב ז"ל הביא ראיה לדבריו מדטב"א ר"ס חומר ואחר תהיה אחר מטמא תהיה אבל אמרו חכמים אסור לפטות כן שמה תבא ליהי הספק דלמה אי לא חששה דראיה משמשת והלכת ואמאי והאי יוס' לחוס לפולטת סותרת . חזו אינה ראיה ד"ל התורה לא חששה לפולטת שאפשר לה שלא להתהפך . וכן זו שהקשו בפ' המפלות בעשרון וחד משמש לרוחא דמילתא מהירי' משום דמשמע דאשר לה לשמש בכל ענין ואע"פ שלא התהפך כל היום וכ"כ המלך דסבר נוגעת היא דכריכין לאוקומא כר' שמעון וחכמים חף לזה חששו ואסורה לשמש . א"כ תהיה לתרומה וקדשים ואסור חכמי' לפטות כן שמה תבא לספק ראיה . והכי תבא כהדי' בספרי אחר מנע' תהיה כיון שטבלה טהורה להתהפך כטהרה' אבל אמרו חכמים וכו' . אלא מהא ד' לילות מתוך י"ח ימים והא הכא דמשמשת ליל ט' . והכתיבי טומא' ואפרת עשירי ואין חוששין לה ג' ימים משום פליטה . גם זו אינה ראיה למה שכתבו דמהלכת אינה חוששת לשיר' . א"כ נאקנת ומכבדת את גורם אינו סותר ולא מבינו לזון כשהיא לבעלה . אלא שיש לפעול דין לחלוק ולומר שלא נגנה דבריה לשערן וכיון דסותרת לטהרות סותרת לבעלה דקיים מכל ראיה שטומאה בעינן וקראי נמי דיוקי' דכתיב ואחר תהיה וביים השמיני תקח לה וכו' . ולפי מדה זו יש שטורה כשביעי' לבתה וכו' עראי סופרת ודברי הרמב"ם ז"ל חזין כן שהפולטת סותרת ויחא לכל דבר אבל רבינו הגדול והגאונים ז"ל לא חששו לכבוד הדבר ועל כפ' יחוס לעגמו : יולדת שרדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר מנה דם . פי' רש"י ז"ל לבית החיטון . וק"ל דא"כ הכי אקשי' אמאי טומאה בלוטה היא דהא אחר רבא לקמן דטומאת בית הסתרים הוי ומטמא בתמא' שהרי דם נדה מטמא בנגמט וכמשה' . ואיכא לפקושי דנעקר לאו לבית החיטון משמע אלא רגיסה בעלמא כנעקר מן המקור אע"פ שסור כיון שהניים ולגנים טמאה ולכן חקשינן טומאה בלוטה הוא דע"כ לא אמר רבא בית הסתרים הוי אלא בבית החיטון דהיינו כיון שהניים לר' יוחנן אבל לפנים בלוט הוי . וא"כ כי מוקמנן לדר' יורח כשיבא לחון נמי אמאי קשיא לן אלא יולדת אי בימי בדה כדה אי בימי זובה ויבא תרין נמי ברייתא כגון שנעקר דם בבית החיטון ומטמ' התם במשא' לאו מילתא היא דאמרינן דאפילו נעקר קלת מטמא לכשיולא ולא מהכי ליה טבילה וחי לשמועינן דמעכשיו נמי היא טמאה בבית החיטון כמי שאינ' הוי ליה למיטי עקירה ממקומו טומאה בבית החיטון ולא קמני ברייתא הכי אלא אי ברייתא כדר' יורח קשמע מביה דלא הויא עקירה דלא להני לה טבילה עד דהני מתקום טומאה דהיינו בבית החיטון . אי נמי טוחא לן לתרונה חליבה דכ"ע דלא תיקי' לן ביחא לרבא אלא לחביי מאי איכא למימר . ומיהו כי מתריכין מעיקרא ברייתא דקמי' כולן מטמאי' כפי' ככחון כי הא דר' יורח מניין למקד עלה . והא דומיא דגדה וזוכה קמני והתם בבית החיטון והכא אפילו בפנים אלא עיקר מילתא דייקין למיקם אפירושה א"כ דהוה ליה למימר מידי אירוח' לטמאי' בפנים ככחון סן שוין . אבל כשיעור מקומו הא כדאיתא והא כדאיתא . וי"מ טרברא חליבה דחביי ועירוקה נמי לחביי דאמרינן עשאה כנבלת טוף טהור שמתמאה בגדים אבי' פכליעה ומדמי' לה' הלמא התם נמי טומא בלוטה הוי דאי התם בית הסתרים הוי מאי דומיא הכא בבית הסתרים ודאי מטמאי' במשא' ובטומא' בלוטה לא מטמאי' כלל דלא דמיא נמי לנבלת טוף טהור . וזה הדרך ראיתי בתוספות . ולשון שלי הראשון מחורר ממנו לפי שנבלת טוף טהור מטמא' ככל מקום מצית הכליעה ואפילו פנים דהוי טומאה בלוטה וכי פליגי לקמי' בתחלת בית הכליעה דלחביי לזכא מקום דמשמא' בית הכליעה כבלת בהמה במשא' וטוף כמנע ולרבה איכא נמי דמשמא' טוף בבית הכליעה שמתמאה נמי בהמה משום משא' הא לטוף אין לך מקום נושא' ואפילו בלוטה דלא ליטמיה ביה דלא יאכל לטמאה אמר רחמי' כ"ל דחביל' דחביל' שמתמא' וברייתא דמשמאי' אביי מי' משום דמשמא' דלשול' אין לבהמה טומאה בבית הכליעה ולא משמא' ליה לדחוקא בטוף הכליעה בלחוד דכתיב כה ולא בחרת עשאה כנבלת טוף טהור . ויש לפרש דה"ק חכמים גזרו על טומאה זו מפני שדרכה לנאת ופסא' כנבל' טוף טהור ולמיסח' גזירה דרבנן אכעין דאורייתא קאמר' שאלמלא שתינו טומאה בלוטה שמתמאה כדאורייתא לא הו' גוררין כהי' שמתמא' :

רמב"ע ז"ל

בביאה

ענין הקדמים כדלמדין כפ' מני דוכחים (דף ס"ב) זאת אומרת טעות פוסלות בקלסים וכן כפתי ערי חומה בעיני מעת לטעמא כדלמדין כפ' במד' לערבין . אבל שכן וסבבת דירקן דיוגא דופן לא בעיקר

סליק פרק יצא דופן

פרק בא סימן

דף פח ע"א הא דתנן ר' מאיר אומר לא חוללת ולא מתיבמת ר"ת לטעמיה דאמר קטן וקטנה לא חולטין ולא מתיבמין . והא דקתני סיפא וכו' לא חוללת או מתיבמת מפני שאמרנו לאו דוקא מתיבמת דהא לברכן קטנה כמי מתיבמת אלא אידי דקתני פד' מאיר חלינה ויבום וקתני להו ככל דוכתא נקט כמי הבא חוללת או מתיבמת :

ע"ב גמרא . הא דנשיא כל הנכדקות כדקתן על פי נשום .

היה נראה דל"ת בין להקל בין להחמיר נשים נאמנות בין לפני הפרק בין תוכו בין לאחריו וטעמא דמילתא משום דמילתא דחיתא קמן ונטיין לגלויה מהימנן דמיהא הא חילתא להיא דאמרינן כפ' החולין (דף ע"ב) ואשתמודענהו לקמן דחיה דתיבתא דמי' אבהו הוא וק"ל אפילו בקרבן ואפילו אשה דגלויה מילתא הוא . והויסיף רבינו הגדול ז"ל כפי' דמילתא ואמר טעמא משום דלאו חילתא דאסורא קא תסדרי ולא אשתמוטא קא תסדרי אלא מילתא הוא דנגלו דהריהו הוא גבר עגל והא טיבי איתמיה וכו' כדכתיבנא בהלכות והא נמי להיא דמיה ועדיפא מינה משום דמילתא קמן היא לגלויה הילכך נשים מהימני בין להקל בין להחמיר . כך נראה פי' דבר זה והלכה כפ"ק משום דהוא ספק בריותא וד' ור"ש ויודיא ניבאו ועוד מעשה רב וכן היה ר' אליעזר מוסר לאשתו ור' ישמעאל מוסר לאמו . אבל רבינו הגדול ז"ל פי' טעמא דת"ק משום דקסבר לפני פרק בדיקן נשים דמי משתבחין לאחר הפרק שומא ניבאו וכד' יהודה מוך הפרק משום דכלפני הפרק דמי וכד' שמואל ולאחר הפרק משום דאיכא חוקה דרבא וסמכין דאפי' וכד' יהודה וספק הלכה פן בדליתא כדליתא בהלכות כפ"ס ביבמות . ופי' לאחר הפרק בכל השמועה היינו וזמן הכעור . ותוכו היינו שתי י"ב שבאו שמונת הגלרים וכך פי' ד"ש ז"ל וכן הוא קבל רבינו וכל הגאונים ז"ל . ולפי שהיון הוא שני בחסל סבו בה פלג הפרק כלות' כפ"ס שאכירי ח"ב ב"ח ומי מחולק בזה אין שומעין לו : בשלמא לפני הפרק כטיב בדיק' דמי' משתבחין לאחר הפרק שומא ניבאו . פי' שאלמלא סדקו הגסים בתוך הזמן היינו אומרים לאלתר זמן הביאו ולא קודם לכן שאורח במוטא בא . וה"ל אפי' לתוך זמן שאין חוששין שמה לפני זמן הביא' אותן למ' דכלאח' זמן דמי וחוללת היא ועפשו הגסים נאמנות וקטנה היא שלא תחלין ואפילו לומר קטנה היא שתמאן אינו נאמנות מ"ט כיון דקידש בתוך זמן ובעל לאחר זמן ה"ל ספיקא דאורייתא אפילו היו שם ק' עדים ששטרות הללו שומא הן חוששין שמה הביאה שטרות לאחר זמן ונשורו ולטולס אינה מנאמנת . ואי קשיא היכי ניבא לן השפא בדיקא לפני הפרק משום דמי' משתבחין לאחר הפרק שומא ניבאו והא למאי דקט' ד' השפא דחוקה דריבא בין למיאון בין לחלינה הוא לאחר הפרק אפילו תאמר שאלו שומא הן מ"ת גדולה היא דחוקה הביאה שתי שטרות . לאו קשיא היא ואנן מחווי' אויגא כהרי"א כדריית' דחית' ליה בדיק' כלאחר הפרק ולפוס הכי קאמרינן בשלמא בדיקא לפני הפרק לבוס מלי קאמרת כדרייתא מהניא ודאי ללא עבדון עובדא בהכ"ך שטרות אלא בדיקא דלאחר הפרק גופיה קשיא למא לי ומשום דלא בעינן להקשושי' אדיוקא מלי דקתני כהדיא קאמרינן הכי והשתא לא נחלינן למידק כנסתו כלום דקתני וסתמא פרכינן דמתרינן לכ"ע כדמתרין בתסקא לעיל באידך פירקן ולפירושא כדרייתא בעלמא חתינן השתא דמי דיקי כפשיטה הוא ויכל למימר בדיקא דלאחר הפרק להחיקה בקטנה כשלא נמלאו בה שטרות אלא פירש כדרייתא בתסקא לעיל הכא ולפיכך דקאמר כטיב בדיקא לאו דוקא דאנן לא דריבנן במיבא קודם זמן שומא הן . אלא מהניא בדיקא דנשים להכי . וכן כדרייתא דקתני נשים בודקות לאו דוקא אלא לומר שהן נאמנות אש בדיקו וה"ל השומע בכל מקום בתלמוד שאין חוששין לשטרות שנמלא לאחר זמן שמה הכיאו אותן קודם זמן ושומא הן כדלמדין כפ' מי שמת' (דף ק"ה) דמעשה דכני ברכ בתינוקות וכו' ובאו ושלוו לר"ע מהי סיבדקו וכו' : וסיפא דקתני ונאמנת אשה להחמיר . אוקימנא אב"א ר' יהודה ואלוין הפרק . וק"ל בשלמא נאמנת לומר גדולה היא שלא תמאן ואינה נאמנת לומר גדולה היא שתמאן קטנה שלא תחלין פשיטא דנאמנות

ר"ת מטע"א מוציא כשר למי חטאת ופסול משום גסטרוא .

יש מקשים ואפילו בלא תמכנס ומיניא היאך יהיה כלי חרס כשר למי חטאת והלא טעמו במת' פרה כל מעשיה אינן נעשין אלא בכלי אבנים ובכלי גללים ובכלי אדמה . וי"ל היתה מעלה בעלמא היא משום שמתמאין היו הכהן האורף אותה להוסיף חלבן של דרוקים כסיו אומרים במעריבי שמש היא נגיפת אכל מכניס ססול דין תורה הוא . וי"מ סעד שלא נבאו אפר במים היו מעשיה בכלים הללו שאין מקבלין טומאה אבל משכנתו אפר לתוך המים סוד אינה מקבלת טומא' כדלמדין בעלמא מי חטא' שבע בהם שרץ טהורין וכיון שכן בכל כליס היו נטמנים ואפילו בשל חרס ולכך פסלו מנכנס :

ע"ב הא דאקשי' תניבא חדא זימנא ככל כשיין לדון דיני ממונו' .

וכו' . ק"ל דהא כוליה תנבאי כל חדא וחדא כדוכתא כדפרים צמ' כל שאיב כפסא חיובי כמעשרות מתתני' דתסם וכו' כל טרם לו ביעור יש לו כשיעית והכא ודאי אנב גררא דכיוצא בו קתני לכו וז"ת לר' יהודה פרכי' הא לאו מילתא היא דהא רב יהודה פרוטי קא מפרש להו דהכא והתם חדא קתני ועוד דהא עיקר מתינ' מנכרי' חדא לגר וחדא למתוך . וי"ל למימרא דרב יהודה ודאי ק"ל למא לי לפרושי תרתי זימני ומתרגי' דלא איתמר ממור אלא גר איתמר כך פי' כפוספת והכיוצא דומה לה משפת פ' א"ר עקיבא דקאמר וגריבא על מ'מרא' דרב יהודה אמר שמואל דאמר הלכה כר' עקיבא אבל מלאכה ששפסא לעשותה מע' שאינו דומה את השבת וכו' ואינו מחזור לי . שמש אין המטניות מיעולת מנין לו לרב יהודה לפרושי חדא לגר וחדא למתוך . וי"ל דר' יהודה סברא דכפשי' קאמר דכולהו פסולין סתן ישראל כשרין לדיני ממונות ולא מיפסלי זוחס' אלא לדיני נפשות . וה"ג וכן כפוסת' אי' כפסדרינן ונריבא ור' אשמועינן ממור משום דלמי מטפה כשרה ואי' אשמועינן גר משו' דראו' לבא בקהל וכשרין לדיני ממונו' מנכרינן לרב יהודה אבל כשרין דרייתא קאי . וקאמר לאתניי ממור דכשר אבל אין הכל כשרין לדון דיני נפשות אלא פהיטס וכו' פשיטא לגר ולמתוך ואפילו חלל בלוג' פסולין הן . וכו' קתני

פי"א